

За вчерашната ауденция трѣбвало да докладва Климентъ, било всичко уговорено; но ето че става Славейковъ, още се неотспалъ, махмурлия и докладва просташки безсмислици.

Вечеръта у Стоилова намѣрихъ двама румелийски депутата Наумовъ и Величковъ. Наумовъ училъ земледѣлие въ Таборъ и Германия, билъ и въ Хърватско, презъ войната билъ преводачъ, запозналъ се съ княза още тогава, много уменъ и сериозенъ човѣкъ, мислителъ. Вечеряхме заедно. Румелийскитѣ и тукашнитѣ условия. Strecker билъ обикновенъ човѣкъ, когато съ него се отнасятъ добре, не пакостилъ; гимнастическитѣ дружества се промѣнили въ резерва: la Roumelie Orientale се виждала само въ Пловдивъ и Бургасъ; Груевъ вършилъ въ просвѣтата много глупости: Schmidt билъ еврейнъ нѣкъде си изъ Германия. Младиятъ Михайловски щѣлъ да редактира нѣкакво си списание на министерството на просвѣщението. Чиновницитѣ, както въ България, били даскали и пр., обаче работили и не правили партизанска политика. Кръстевичъ билъ излѣзълъ отъ турска школа, страшенъ страхопѣзльо, Шмитъ го водилъ за носа; иначе положението било независимо; защото директоритѣ били почти inamovibles [несмѣняеми]. Интригитѣ на австрийското и английското консулство. Срѣдець трѣбвало да остане главенъ градъ, последенъ остатъкъ отъ Св. Стефанска България, неговото зарязване би значило разявяване на народната идея. Упадъкътъ на панбългарската идея въ княжеството, тукашното службашество, фанатичното партизанство. Турнъ-Таксисъ билъ наелъ цѣлъ конакъ; мжчнотиитѣ на чехитѣ съ езика, София прави, каже, впечатление на градъ растещъ, впечатление, че ще излѣзе нѣщо отъ него. Пловдивъ, каже, е стѣсненъ, не е за голѣмъ градъ. Били вечеръта на 6 и пол. ч. у княза. Презъ войната попиталъ веднажъ князътъ Наумова, иматъ ли българитѣ хора за министри, Наумовъ отговорилъ, че имало малко — трѣба да се взематъ чехи: *ach lassen Sie mich mit diesen Alt — und Jungcechen, mit dieser Package!*... [ахъ оставете тѣзи старо и младо-чехи, тази папачъ]. Това познанство и разговоръ много ме задоволиха, открихъ пакъ умни хора и български патриоти.

27/15 априлъ, вторникъ. Преди пладне намѣрихъ въ министерството Вацова отъ Ломъ; добъръ момѣкъ; чулъ отъ Бензеншека, че съмъ искалъ да си замина отъ тукъ — да не съмъ правилъ това — „приятелъ се познава въ нужда“. Сарафовъ е въ Парижъ. Тъкмо приехъ писмо отъ Дринова; получилъ брошурката „Die Slawen“ отъ Прага, адресътъ е, каже, съ моя ржка, много билъ натѣженъ — дали не съмъ наистина избѣгалъ, може би, отъ Срѣдець, да му съмъ пишелъ колкото може по-скоро. — Подиръ обѣдъ бѣхъ съ Стоилова въ Народното събрание. Праздно, Славейковъ спѣше на министерската маса, бюрото седѣше около стенографската и журналистическата масичка и се занимаваше съ Богоровска филология. Следъ